

แม่ทัพ
ฉางกิง
ขุนศึกหญิง
พิทักษ์นคร

长宁将军

2

เผิงไห่เค่อ 蓬萊客 เขียน
พวงหยก แปล

คำนำ

เป็นอย่างไรกันบ้างคะกับเล่มแรกที่ผ่านมา อ้อผู้สำเร็จราชการของเรา เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงบ้างแล้ว ทั้งเอาใจใส่ชายาเอกของตนจากใจจริง ของดีของแพงอะไรก็หามาให้ และอยากจะร่วมหอหลับนอนกับนาง ถึงกับ เริ่มสืบหาว่าใครกันหนอที่เจียงหนานหยวนเคยสนิทสนมด้วย ต่อให้คนผู้นั้นเป็น 'ภิกษุ' ใจของชูเซินซุยก็ไม่อาจสงบลงได้ โดยที่ไม่รู้แม้แต่เลยว่าผู้เป็นชายา มีเขาอยู่ในใจมาเนิ่นนานแล้ว

เมื่อคนสองคนเริ่มเปิดใจแต่ไม่ยอมพูดเปิดอก จึงเหมือนมีกำแพง บางๆ มากั้นระหว่างทั้งสองไว้ อีกทั้งช่วงเวลาที่เจียงหนานหยวนจะต้อง กลับชายแดนไปก็จวนจะมาถึงเต็มที พวกเขาทั้งคู่จะเปิดใจพูดคุยกันเมื่อไร แล้วปณิธานที่จะรวมแผ่นดินของทั้งสองจะมีอะไรคืบหน้าขึ้นบ้าง เทียบ พลิกหน้าถัดไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"เมื่อครูเจ้าพูดถูกแล้ว คนเราพอใส่หน้ากากนานจนชินก็มักจะแยก
จริงเท็จไม่ออก เหมือนนักแสดงกลหน้ายิ้มที่ข้าเคยเห็นสมัยเด็กๆ นั่นละ
แม้แต่ตอนรำไให้ยังลืมถอดหน้ายิ้มออกไป"

"เวลาอยู่กับข้า ท่านอ้อมไม่ต้องทำอะไรฝืนใจตนเองก็ได้" ในที่สุด
เจียงหนานหยวนก็เอ่ยประโยคที่อยากพูดเมื่อครูออกมาได้เสียที

เขาสบตากับนางอีกครู่หนึ่ง แรกสุดไม่ได้พูดอะไร เพียงดิ่งขา
ที่เหยียดตรงกลับมา ก่อนลุกขึ้นยื่นมือออกไปหานางอีกครั้ง "แต่ก็เป็น
ความจริงเช่นกันว่าข้าอยากใส่ใจเจ้าให้ดี เจ้าเป็นแม่ทัพ วันข้างหน้า
เจ้าอยู่ในสนามรบจะเป็นอย่างไรข้าไม่อาจควบคุมได้ แต่ตอนนี้เจ้าคือ
ชายาที่ข้าแต่งเข้ามา ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเจ้าย่อมเป็นความบกพร่อง
ของข้า ที่เจ้าตกอยู่ในอันตรายถึงเพียงนี้เป็นเพราะข้าไร้สามารถ ข้ารู้สึกผิด
ต่อเจ้ายิ่งนัก"

แนะนำตัวละคร

- * เจียงหนานหยวน แม่ทัพฉางหนิง วัยเยาว์เคยได้แม่หมาป่าช่วยชีวิตไว้ จึงถูกเรียกว่า 'ธิดาหมาป่า' ห้าวหาญ ชาญศึกยิ่ง
- * ชู่เซินฮุย จี๋อ๋อง อ๋องผู้สำเร็จราชการ เป็นเสาหลักของราชสำนัก มีปณิธานหมายรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น
- * หลิวเซียง แม่ทัพกองทหารรักษาพระองค์ ผู้ได้บังคับบัญชาเก่าของเจียงจู่วี่ง เห็นเจียงหนานหยวนมาตั้งแต่เด็ก
- * ซื่อซู่ หนานอ๋อง องค์ชายหกแห่งเผ่าตี้ เก่งกาจสามารถเป็นพิเศษ ทำให้ชาวฮั่นเสนอตัวรับใช้ได้
- * จวงไท่เฟย ธิดาอ๋องผู้ครองแคว้นอู่เยวี่ เป็นพระชายาคนโปรดของฮ่อเต๋เซ็งอู่ มารดาของชู่เซินฮุย

34

เงินหลุนกับองค์หญิงหย่งไท่เฟิงจะรู้เอาตอนเช้าวันรุ่งขึ้นว่าเมื่อคืน
ฮ่องผู้สำเร็จราชการกลับเมืองหลวงไปแล้ว

หญิงสกุลจวงเล่า "วันนี้ครบกำหนดห้าวันที่ต้องประชุมใหญ่ราชสำนัก
พอดีเพคะ ท่านฮ่องผู้สำเร็จราชการทรงสะสมงานมาสองวันเป็นทุนเดิม
อยู่แล้ว จึงไม่ประสงค์จะเลื่อนการประชุมใหญ่ออกไปอีก มีพระบัญชาให้
หม่อมฉันถ่ายทอดพระคำรัส ขอให้องค์หญิงกับราชบุตรชายพักผ่อนที่นี่ต่อ
ให้สำราญ ท่านฮ่องจะเสด็จกลับก่อนเพคะ"

สองปีที่ผ่านมาฮ่องผู้สำเร็จราชการจัดการราชกิจอย่างขยันขันแข็งเพียงไร
ขุนนางทั้งราชสำนักรู้ดี เงินหลุนฟังแล้วหาได้สงสัยเป็นอัน องค์หญิงก็มีได้
คิดมาก แต่ถอนหายใจด้วยความเสียดาย จากนั้นก็กลัวว่าเจียงหานหยวน
จะไม่พอใจ จึงช่วยแก้ต่างให้ญาติผู้น้องเล็กน้อย ระหว่างวันก็ลากนางออกไป
เที่ยวเล่นด้วยกันต่อ

วันนี้ทุกคนไปลองเรือในทะเลสาบแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ห่างออกไปหลายสิบลี้ แล้วกลับตำหนักเขียนเจวียนอย่างสนุกสนานขึ้นบาน ตอนแรกนัดแนะกันว่า วันพຸ່ງนี้จะออกไปล่าสัตว์ด้วยกันใหม่ ใครจะรู้ว่ในช่วงคํ่ากลับได้รับข่าวว่า องค์ผู้สำเร็จราชการเรียกตัวเงินหลุนเข้าเฝ้าทันที

แม้จะยังไม่รู้ว่าเรื่องอะไร แต่ในเมื่อเรียกตนกลับไปก่อนกำหนดเช่นนั้น เงินหลุนก็สังหรณ์ใจว่าน่าจะไม่ใช่ว่เรื่องเล็ก เขารีบออกเดินทางเดี๋ยวนั้น โดยไม่กล่าวอช้ องค์หญิงเห็นว่าเจียงหนานหยวนอยู่คนเดียว และญาติผู้น้องของนางนั้นพออยู่กับงานขึ้นมามีไรว่เป็นได้ลิ้มวันลืมนั้น นางจึงไม่กลับไป ด้วย ตั้งใจจะอยู่เป็นเพื่อนแม่ทัพหญิงต่ออีกสองสามวัน

เงินหลุนเร่งเสียนม้าไปตลอดทางและตรงดิ่งถึงวังหลวงในยามไ้ของคืนเดียวกัน องค์ผู้สำเร็จราชการกำลังรอเขาอยู่ในหอเหวินหลิน

"กระหม่อมมาช้ ท่านองค์โปรดทรงอภัยด้วย!" เงินหลุนเดินคุ่มๆ เข้ามาถวายคํานับ

"ข้าอนุญาตให้เจ้าลาหยุด แต่ยังไม่ทันครบกำหนดก็เรียกตัวกลับเสียแล้ว อย่าได้ถือโทษกันเลยนะ" ชู่เซินสุ่ยมีสีหน้ารู้สึกลึบ

"มิกล้า เป็นหน้าที่ของกระหม่อมอยู่แล้ว ไม่ทราบว่ามีเรื่องอันใดหรือพะยะคะ"

ชู่เซินสุ่ยเลื่อนรายงานไปตรงหน้าอีกฝ่าย เงินหลุนรับมามากวาดตาอ่าน ตั้งแต่ต้นจนจบอย่างรวดเร็ว สีหน้าเคร่งเครียดขึ้นทันตา

เพราะองค์ผู้สำเร็จราชการถูกลอบสังหารในคืนแต่งงาน ต่อมาจึงเกิดการตรวจสอบโดยละเอียดในฉางอันเป็นวงกว้าง แม้ภายหลังจะไม่พบสิ่งใดน่าสงสัยและถอนกำลังคนในที่แจ้งไปแล้ว ทว่าในที่ลับตามสถานที่ที่มังกรปะปนกัน* ซึ่งเกิดสถานการณ์วุ่นวายได้ง่ายที่สุดอย่างโรงเตี๊ยม

* มังกรปะปนกัน อุปมาถึงสังคมที่มีทั้งคนดีและคนเลวอยู่ด้วยกัน

โดยเฉพาะที่ที่มีขบวนพ่อค้าเข้าพักเป็นจำนวนมาก นอกจากจะไม่ผ่อนคลาย
การตรวจตรา ยังเพิ่มคนให้คอยจับตามองอย่างลับๆ อีกด้วย

คดีนี้อยู่ในความรับผิดชอบของเงินหลุน วันนี้เองที่ผู้บังคับบัญชา
คนหนึ่งของเขาสืบจนพบจุดน่าสงสัย ขบวนพ่อค้าสัญจรจากมณฑลทางเหนือ
ขบวนหนึ่งเข้าพักในโรงเตี๊ยมแถวประตูเหียนกวางทางฝั่งตะวันตกของเมือง
มีด้วยกันทั้งสิ้นเจ็ดแปดคน ฉากหน้านำสินค้าอย่างหนังและขนสัตว์มาขาย
หนังสือหลักฐานที่ได้จากด้านต่างๆ ตลอดจนทางพร้อมพัก ข้ายังไม่ใช้
เอกสารปลอม ในเมืองฉางอันที่มีคนอยู่อาศัยเป็นร้อยหมื่นชีวิต ขบวนพ่อค้า
เช่นนี้เล็กกระจิดิ๊งกว่าฝุ่นทราย แรกเริ่มเดิมทีจึงไม่เป็นที่สนใจของใครทั้งนั้น
แต่ผ่านไปนานวันเข้าคนเหล่านี้ดูมีพิธีเวลาเข้าออกโรงเตี๊ยม กองทหารประตู
จึงเริ่มจับตามองเยียบๆ พร้อมสั่งให้หลวงจูของโรงเตี๊ยมคอยสอดส่องเกะกะว่า
มีสิ่งใดผิดปกติหรือไม่

ตอนกลางคืนหลวงจูลุกไปห้องน้ำ เมื่อเดินผ่านห้องพักแบบเตียงรวมของ
คนกลุ่มนั้นก็ได้ยินเสียงพูดคุยด้วยภาษาต่างแคว้นลอยออกมาประโยคหนึ่ง
ทันทีที่พูดประโยคนั้นคนข้างในก็รีบเสียบเสียงเหมือนรู้ตัว จากนั้นก็มี
คนเปิดหน้าต่างชะโงกออกมากวาดตามองข้างนอก บังเอิญเหลือเกิน
ที่หลวงจูคนนี้เคยไปมณฑลทางเหนือสมัยหนุ่มๆ จึงฟังภาษาของพวกเป่ย์ตี
ออก คนผู้นั้นเหมือนจะสบถว่าที่นอนมีตัวหมัด ด้วยเวลานี้สองแคว้น
เป็นศัตรูกัน ประกอบกับตนได้รับคำสั่งจากกองทหารประตู เจออย่างนี้
เลยออกสันขั้วญววา กลัวว่าหากเกิดอะไรขึ้นจะต้องรับผิดชอบ วันนี้จึงแอบ
ออกมาส่องข่าวแต่เช้า ทว่าเงินหลุนไม่อยู่ ข่าวจึงถูกส่งมาถึงเบื้องหน้า
ฮ่องผู้สำเร็จราชการโดยตรง

"เรื่องนี้อย่าแพร่พรายให้รู้กันเยอะเกินไป ข้าส่งคนไปจับตามอง

คนกลุ่มนั้นแล้ว เรื่องหลังจากนี้เจ้ามาจัดการต่อ ดูซิว่าคนกลุ่มนี้มีจุดประสงค์อันใด ยังมีพวกพ้องอีกหรือไม่ จะต้องจับให้หมดในคราเดียวให้ได้"

เงินหลุนรับคำสั่ง หลังจากหารือรายละเอียดกันว่าจะจัดการอย่างไร เขาก็รีบออกจากวังหลวง

หลังจับตาอยู่หลายวันเงินหลุนก็พบว่าขบวนพ่อค้าขบวนนั้นกำลังจะปิดฉากการเดินทางและเริ่มทยอยออกจากเมืองหลวงแล้ว เขาจึงตัดสินใจนำกำลังคนไปล้อมจับทันที ไม่ผิดจากที่คิด คนเหล่านั้นล้วนเป็นผู้ฝึกยุทธ์ที่มีฝีมือ พอเห็นคนของทางการปรากฏตัวก็ต่อสู้อย่างดุเดือดเหี้ยมเถื่อน ทว่าเงินหลุนเตรียมการมาอย่างดี ไหนเลยจะยอมปล่อยให้หลุดมือ แม้ผู้ใต้บังคับบัญชาจะบาดเจ็บไปหลายคน แต่สุดท้ายก็จับคนเหล่านั้นได้ทั้งหมด หลังทรมานไปหนึ่งชุด หนึ่งในนั้นทนทรมานไม่ไหว ยอมคายออกมาว่าพวกตนเป็นคนของหนานอ่องซือซู องค์ชายหกแห่งชนเผ่าที่ติดตามเจ้านายหลบเข้าแคว้นต้าเว่ยตั้งแต่เมื่อหลายเดือนก่อนจนมาถึงฉางอัน พอมาถึงฉางอัน ซือซูไม่ได้พักอยู่กับพวกตน ส่วนเจ้าตัวอยู่แห่งหนใด พวกตนก็ไม่รู้เช่นกัน หน้าที่ของพวกตนคือรอเคลื่อนไหวตามคำสั่ง แต่ไม่รู้เพราะเหตุผลกลใดทางนั้นถึงได้เงียบเฉยมาโดยตลอด จนเมื่อหลายวันก่อนถึงได้รับคำสั่งว่าให้พวกตนสิ้นสุดการเดินทางครานี้

เงินหลุนตื่นตระหนกเสียไม่มีดี ด้วยไม่คิดว่าสุดท้ายจะเกี่ยวพันไปถึงบุคคลระดับซือซู เขาเร่งเดินทางตลอดทั้งคืนเพื่อรุดเข้าวังหลวง แล้วขอพบฮ่องเต้สำเร็จราชการโดยไม่สนใจว่าจะเป็นเวลารุ่ง

ชูเชินฮุยเพิ่งเข้านอนได้ไม่นาน พอรู้ว่าเป็นเงินหลุนก็ออกมาพบ

หลังฟังรายงานจบก็เอ่ยถาม "รู้หรือไม่ว่าเหตุใดชื่อชื่อนั้นถึงได้ยอมเสียลงบเข้าฉางอัน"

"จากคำให้การของคนผู้นั้น ช่่งเต๋เป่ยตี้ให้ความสำคัญกับชื่อช้อย่างมาก มีโอกาสได้สืบทอดบัลลังก์สูง แต่เขาอยู่ในลำดับหก ก่อนจะถึงเขายังมีองค์ชายหลายพระองค์ที่เก่งกาจมากความสามารถเช่นกัน หากเขาอยากโดดเด่นกว่าพี่น้องคนอื่นก็ต้องสร้างผลงานให้ได้ นี่คือนิสัยที่เขาสร้างจวนหนานอ่องขึ้นในเมืองเยียนมณฑลโยวโจวเพื่อรักษาการณ์พื้นที่แถบนั้นด้วยตนเอง"

ชู่เซินฮุยผงกศีรษะ "ตำแหน่งช่่งเต๋เป่ยตี้มักเป็นของคนมีความสามารถ ข้าเคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับคนผู้นี้มานานแล้ว เห็นว่าอุปนิสัยเหี้ยมโหดอำมหิต เย่อหยิ่งทะนงตน ในเมื่อมาสร้างจวนหนานอ่องไว้ที่นั่น ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ามีจุดประสงค์ใด ครานี้เขาซังน้ำหนักรสได้ผลเสียลงบแฝงตัวเข้าฉางอันด้วยตนเองเพื่อสร้างความดีความชอบในวันข้างหน้า นับว่ากล้าอยู่ไม่น้อย"

เฉินหลุนถาม "จะให้ปิดเมืองตรวจค้นและกำหนดเวลาห้ามออกจากที่พักในยามวิกาลเพื่อจับคนผู้นี้หรือไม่พะยะคะ"

ชู่เซินฮุยใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่งก็ส่ายหน้า "ในฉางอันนะช่วงเกิดคนเหล่านี้ได้รับคำสั่งให้ออกจากเมืองแล้ว ตัวเขาเองคงไม่ได้อยู่ในเมืองหรอก เชื่อว่าจะต้องออกไปนานแล้ว ข้าจะให้หลันหรงมาประสานงานกับเจ้าส่งคนไปตั้งด่านสกัดตามทางที่มุ่งหน้าสู่มณฑลทางเหนือ ดูซิว่าพอจะได้อะไรบ้างหรือไม่ แต่ข้าคิดว่าเขาน่าจะเดินทางไปตามเส้นทางธรรมชาติมากกว่าทางหลัก เช่นนั้นจะต่างอะไรกับงมเข็มในมหาสมุทร..."

เฉินหลุนเห็นเขากล่าวไปได้สักพักเสียงพูดก็เริ่มชะลอลงจนเงียบไปในที่สุด

เงินหลุนรออยู่ครู่หนึ่ง ฝ่ายตรงข้ามก็ยังไม่พูดอะไรต่อ พอจะเอ่ยเรียก ก็หันได้ยินเจ้าตัวเอ้ยขึ้นมาว่า "ทางพระชายา...เรื่องอื่นเจ้าไม่ต้องสนใจแล้ว ข้าจะจัดการเอง ตอนนั้นเจ้าจรีบไปตำหนักเซียนเฉียนแล้วรับนางกลับมา ก่อน"

ราชบุตรเขยชะงัก

"รีบไปเร็ว!"

แม้จะยังไม่รู้ว่าชื่อชูผู้นั้นอยู่ที่ใด แต่ในเมื่อรู้ว่าเกิดเหตุเช่นนี้ขึ้น การปล่อยพระชายาไว้ที่ตำหนักแปรพระราชฐานคนเดียวย่อมอันตรายเกินไป กระทั่งลักลอบเข้าเมืองฉางอันชื่อชูยังกล้า หากอีกฝ่ายสืบรู้ว่าพระชายาแม่ทัพหญิงอยู่ที่ตำหนักเซียนเฉียนเพียงลำพัง...

เงินหลุนสะท้อนวามใจคอไม่ดีขึ้นมาทันที รีบหลุดออกจากวังหลวง เดินทางไปตำหนักเซียนเฉียนตลอดทั้งคืน

องค์หญิงหย่งไท่ภรรยาเขาอยู่เป็นเพื่อนพระชายาที่ตำหนักสองสามวัน เพิ่งจะกลับมาเมื่อวาน เชื่อว่าไม่น่าเกิดเหตุร้ายขึ้น

เขามาถึงตำหนักแปรพระราชฐานในยามอื่น หญิงสกุลจวงที่ยังหลับอยู่ถูกปลุกขึ้นมา นางไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น จึงรีบร้อนสวมเสื้อผ้าออกมาพบเขา

"รบกวนจงหมั่มัวไปทูลเชิญพระชายาให้เสด็จออกมาที่ได้หรือไม่ ข้ามีเรื่องจะทูลรายงาน" เงินหลุนใช้น้ำเสียงปกติเพราะกลัวจะทำให้ผู้อื่นแตกตื่น

หญิงสกุลจวงตอบ "คลาดกันเสียแล้วเจ้าคะ หลังองค์หญิงเสด็จกลับเมืองหลวงไปเมื่อวานขึ้น เจ้าเมื่อวานนี้พระชายาก็เสด็จออกเดินทาง ตรัสว่า หากตกค้ำแล้วยังไม่กลับจะทรงค้างแรมข้างนอก อย่าได้เป็นห่วง เมื่อคืน

พระชายาไม่ได้เสด็จกลับเจ้าคะ"

"ทรงพาคนไปด้วยกี่คน" เงินหลุนใจหายวาบ รีบถามอย่างนั้น

"ทรงพาองค์รักษ์ไปด้วยสองคน มีอะไรหรือ เกิดเหตุอันใดขึ้นหรือเจ้าคะ"

แม้ราชบุตรเขยจะไม่ได้ปรึกษาพูดแม้เพียงครั้งคำ หญิงสกุลจวงก็ยังสัมผัสได้ถึงความผิดปกติ แล้วเริ่มเป็นกังวลขึ้นมา

เงินหลุนปลอบโยนอีกฝ่ายสองสามประโยคว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่ จากนั้นก็บอกว่าหากพระชายากลับมาแล้วให้รีบส่งข่าวไปแจ้งทันที กำชับเสร็จก็รีบรัดควมม้ากลับเมืองหลวงโดยไม่หยุดพัก

ซูเซินฮุยได้รู้ข่าวนี้หลังเลิกประชุมราชสำนักในช่วงเช้า ตอนที่เงินหลุนกลับมาถึง เขากำลังหารือเรื่องงานกับขุนนางอาวุโสหลายคน เงินหลุนรจจนคนอื่นไปหมดแล้วถึงค่อยเข้าไปรายงานข่าวที่ได้มา

ต้องผู้สำเร็จราชการที่ยืนอยู่ตรงหน้าต่างทิศใต้ของหอเหวินหลินหันมาสั่งการ

"ให้หลิวเซียงนำกำลังคนไปเดี๋ยวนี้ จะต้องหาพระชายาให้พบแล้วพากลับมาให้ได้ รับจัดการให้เร็วที่สุด!"

เมื่อวานเจียงหนานหยวนออกจากตำหนักแปรพระราชฐานแต่เช้า อย่างไรก็ตาม ใต้แต่ควมม้าไปเรื่อยๆ ในสวนป่ากว้างใหญ่

องค์หญิงติดกับนางมาก นางเองก็ชอบองค์หญิงและรู้สึกซาบซึ้งที่อีกฝ่ายดีกับตนถึงเพียงนี้ ทว่านางถูกลิขิตให้อยู่อย่างเดียวดายมาแต่กำเนิด ดังนั้นความหวังดีและไม่ตรีขององค์หญิงมีแต่จะทำให้นางรู้สึกวางตัวไม่ถูกจริงอยู่ว่าความรู้สึกนี้เบาบางลงบ้างเล็กน้อยเมื่อนางเริ่มคุ้นเคยกับองค์หญิง

มากขึ้น แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้หายไปทั้งหมดอยู่ดี

นางเป็นคนพุดน้อยมาตั้งแต่เด็ก ไม่ถนัดคบค้าสมาคมกับใครก็ตามที่ไม่ใช่คนในกองทัพ นางไม่รู้จริงๆ ว่าควรทำตัวอย่างไรถึงจะสมกับน้ำใจไมตรีที่ผู้อื่นมีให้ คือนั้นนางปฏิเสธที่จะแช่น้ำพุร้อนกับองค์หญิง เหตุผลไม่มีอะไรอื่น เพียงแต่นางไม่อยากจะให้องค์หญิงเห็นรอยแผลเป็นบนแผ่นหลังแล้วหวาดกลัวเท่านั้นเอง

เวลานี้นางกำลังควมม้ารับลมพัดโหมเพียงลำพัง อยากหาความรู้สึกของตนเองตอนอยู่ด่านซีลิ่งเมื่อหลายเดือนก่อนกลับมาอีกครั้ง

ตอนนั้นเวลาและพลังกำลังเกือบทั้งหมดของนางถูกใช้ไปกับเรื่องทางการทหารและการฝึกซ้อม วันๆ สมองคิดถึงแต่เรื่องในกองทัพไม่เคยสัมผัสได้ถึงความสุขใจ ซึ่งนางก็ไม่ต้องการด้วย นางซาชินและยินดีที่จะใช้ชีวิตแสนราบเรียบจำเจเช่นนั้นวันแล้ววันเล่า ชีวิตที่ควบคุมทุกอย่างได้เองทั้งหมดทำให้นางรู้สึกปลอดภัย ไม่เหมือนอย่างตอนนี้ นางสัมผัสได้ว่าตนเองอัดอั้นตันใจ อารมณ์ดังวาบเป็นพั๊ๆ โดยที่ควบคุมอะไรไม่ได้เลย

เพิ่งจะจากเยียนเหมินมาได้ก็เดือนเอง

หลังคือนั้นนางรู้สึกอัดอั้นทรมานเหมือนมีก้อนหินอุดอยู่ในหัวใจ เวลาอยู่กับองค์หญิงหย่งไท่ช่วงสองสามวันก่อนหน้านี้นางพยายามสุดความสามารถที่จะทำตัวให้เป็นปกติ ตอนนี้ออกแยกตัวแล้วก็เฝ้าอยากระบายออกมาเต็มที่

หลังจากเจียงหนานหยวนควมม้ากลางทุ่งคนเดียวมาวันหนึ่งแล้วก็ยังหาความรู้สึกเดิมๆ กลับมาไม่ได้เสียที ไกลค่าแล้ว ยามสายฝนวันนี้ฟ้าใสไร้เมฆ พระอาทิตย์กำลังลับหลังภูเขาที่อยู่ถัดออกไปจากทุ่งหญ้า นางรังบั้งเหียนม้า เหม่อมองอาทิตย์อัสดงอยู่ลึกๆ ก็พลันนึกถึงเย็นวันที่ได้เจอ

เด็กหนุ่มผู้นั้นโดยบังเอิญเมื่อหลายปีก่อนขึ้นมา รวมทั้งยามอรุณรุ่งที่สวยงามที่สุดเท่าที่นางเคยเห็นมาในชีวิตนั้นด้วย

คืนที่ค้างแรมคืนนั้น ตอนที่เดินหลุนรำลึกความหลังถึงวันนั้นกับเขา ขึ้นมาอย่างปุปปัป นางก็รู้เลยว่าเขาสืบเรื่องนี้ไปนานแล้ว นางเองก็เช่นกัน เนื่องจากหยกพกที่เขามอบให้ 'เจ้าหนู' คนนั้นถูกนางเก็บไว้ตรงกันหีบ ไม่ได้เห็นแสงเดือนแสงตะวันมานานปี

สำหรับนางแล้วสิ่งที่น่าพึงพอใจมากที่สุดของการแต่งงานนี้คือการเป็นสามีภรรยากันแต่ในนาม วันหนึ่งในอนาคตเมื่อเขาไม่ต้องการนางแล้ว จะได้ต่างคนต่างกลับไปใช้ชีวิตของตนเองตามเดิมอย่างสันติ เขาสามารถรักคนที่อยากรัก ส่วนนางก็กลับไปอยู่ในค่ายทหาร ปกป้องรักษาชายแดน อย่างที่เคยทำต่อไป ทั้งยังสามารถไปเมืองอวิ้นลั่วเพื่อฟังอุ้งเชิงแสดงธรรม... หากตอนนั้นเจ้าตัวยังไม่ไปที่อื่นละก็ นางจะใช้ชีวิตชาตินี้ให้หมดไปเงียบๆ เช่นนี้ ในกรณีที่ไม่ตายในสนามรบเสียก่อน

หากไม่อาจแต่งงานกันแค่นี้ในนาม นางก็สามารถเป็นสามีภรรยากับเขาอย่างแท้จริงได้เช่นกัน แต่ก็เพียงเท่านั้น เพราะการแต่งงานครั้งนี้ไม่จำเป็นต้องใช้ความรู้สึก นางเองก็ไม่อยากผูกสัมพันธ์ใดๆ กับเขามากเกินกว่าที่จำเป็น ไม่อยากเลยแม้แต่นิดเดียว

เป็นต้นว่าเปิดสรงน้ำหวานที่ตอนแรกนางขึ้นขอบในรัชชาติเมื่อได้ชิมงานนั้น

หรืออย่างจุมพิตดูดดื่มที่ต้องให้ริมฝีปากและลิ้นเคล้าคลอกัน

ในเมื่อรู้อยู่แก่ใจว่าทำเพื่อผลประโยชน์เชิงอำนาจ จะสวมบทบาทเป็นจริงเป็นจังกันไปโย นางเล่นละครไม่เก่ง และยังกลัวว่าวันใดวันหนึ่งตนเองจะมองบทบาทที่สวมอยู่เป็นความจริงขึ้นมาจนไม่ใช่เจียงหานหยวน

คนเดิมอีกต่อไป ส่วนเขายังเป็นอ่องผู้สำเร็จราชการที่ล้มการพบเจอกัน โดยบังเอิญในวันวาน เช่นนั้นนางที่ไม่ใช่เจียงหนานหยวนอีกแล้วจะไปอยู่ที่ใดได้เล่า

"พระชยา! พระชยา!"

องครักษ์สองคนที่ถูกนางสลัดทิ้งไว้ข้างหลังไล่ตามมาทันจนได้ พวกเขาเห็นนางนั่งอยู่บนหลังม้า หันหน้าเข้าหาตะวันรอนก็ตะโกนเรียกแล้วควมม้าเข้ามาจนใกล้ ถามว่าจะกลับกันได้หรือยัง

เจียงหนานหยวนหันไปมองอาทิตย์อัสดงอีกครั้ง ทันใดนั้นร่างของกวางที่แสนคุ้นตาก็วิ่งผ่านไป มันคือกวางตัวผู้ที่ทุกคนพยายามล่าเมื่อหลายวันก่อนนั่นเอง! เขาข้างหนึ่งของมันมีรอยบิน นางจำได้ดี

แม่ทัพหญิงเอื้อมมือไปหยิบธนูโดยไม่ต้องคิด แล้วชักบังเหียนให้ม้าป่ายหน้าไล่ตามไปอย่างไม่ลังเล

ผ่านไปหนึ่งคืน วันรุ่งขึ้นนางยังคงไล่ตามรอยเท้าและร่องรอยของมันต่อ ได้เห็นตัวมันอีกสองครั้ง แต่ก็คลาดไปอย่างฉิวเฉียดทุกที ครั้นพอวันที่สาม หลังจากตาคาน้ำค้างพักแรมกลางแจ้งมาสองวัน ในที่สุดโชคก็เข้าข้างนางบ้างแล้ว

นางเห็นตัวมันอีกครั้งตอนมาถึงข้างเนินเขาแห่งหนึ่งในช่วงเย็น

มันถูกนางไล่ล่ามาสามวัน เวลานี้จึงมีอาการอ่อนเพลียอย่างเห็นได้ชัด ไม่มีความแข็งแรงปราดเปรียวในตอนแรกอีกแล้ว มันยืนอยู่บนเนิน เขาคุ้ที่เคยเป็นสัญลักษณ์แห่งความภาคภูมิและหน้าผากค้อมต่ำ ทันใดนั้นมันก็เห็นนางขี่ม้าเข้ามาใกล้ จึงรีบดีดตัววิ่งหนีอย่างรวดเร็วเหมือนอย่างที่เคยทำทุกครั้งในสองวันที่ผ่านมา

แต่ครั้งนี้เจียงหนานหยวนไม่ให้โอกาสมันอีกต่อไป นางทรงตัวนั่ง

อย่างมันคงบนหลังม้าที่ยังวิ่งห้อด้วยความเร็วสูง น้าวสายธนูเล็งเป้าไปยัง
ร่างเดรัจฉานที่กำลังหนีเตลิดอยู่ด้านหน้า แล้วปล่อยลูกธนู

ลูกธนูของนางพุ่งฉิวไปหาควาง ปักเข้าที่ลำคอของมันอย่างแม่นยำ
เท้าหน้าของมันสะดุดตก ก่อนจะงอเข่าล้มลงนอนหงายท้องบนพื้น เท้าทั้งสี่
ที่ขึ้นฟ้าแน่นิ่งไม่ขยับ แต่ชั่ววูบใจให้หลังมันก็เหมือนกลับมามีชีวิตอีกครั้ง
ตัวด้วลุกขึ้นจากพื้นอย่างว่องไว เหลียวมามองนางที่หนึ่ง จากนั้นก็สะบัดขา
ออกวิ่ง เหลือแต่ก้นธนูเปล่าๆ ที่หัวแหลมถูกหักออกตกอยู่บนพื้น

เจียงหนานหยวนรั้งบังเหียนม้าให้หยุดวิ่ง มองตามร่างที่วิ่งหนีสุด
ของควางหนุ่มแล้วคลี่ยิ้ม ความรู้สึกที่อัดอั้นอยู่ในอกมาหลายวันหายวับไป
ทันตา!

ในเมื่อยิงควางสำเร็จ การล่าสัตว์ของนางก็สิ้นสุดได้เสียที

แม่ทัพหญิงลดคันธนูลงแล้วเหลียวมองรอบตัวเพื่อจับทิศทางกลับไป
สมทบกับกองครักษ์ทั้งสอง แต่ทันใดนั้นก็ชะงักไปเล็กน้อย

พริบตาที่ความจืดจางละออกจากตัวควางที่ไล่ล่ามาถึงสามวัน นางก็
สัมผัสได้ทันควันว่าด้านหลังคล้ายกับมีคนอยู่ห่างออกไปไม่ไกล ไม่ใช่
พวกกองครักษ์ หากแต่เป็นคนแปลกหน้า

แรกสุดนางทำเฉยเหมือนไม่ทันรู้สึก มือที่คลายจากคันธนูค่อยๆ
กระชับแน่นใหม่อีกครั้ง เตรียมความพร้อมที่จะหันขวับไปยังธนูใส่ด้วย
ความเร็วสูงสุด

นางพร้อมแล้ว ทว่าเสียงปรบมือสองครั้งลอยตามลมมาในจังหวะนั้น
เสียก่อน

"นิสัยหนักแน่นเยือกเย็น ความสามารถในการขี่ม้ายิ่งเกาทัณฑ์เลิศล้ำ
ในขณะที่เดียวกันก็มีจิตเมตตา เลื่อมใสแม่ทัพนางหนึ่งมานานแล้ว วันนี้

"ได้เจอตัวเสียที่ไม่ผิดจากคำเล่าลือเลยจริงๆ!"

นางค่อยๆ เหลียวหลังไปมอง ชายผู้หนึ่งซึ่งม้าออกจากหลังเนินเขา ที่อยู่ห่างออกไปหลายสิบก้าวตรงมาหานาง

อีกฝ่ายเป็นบุรุษหนุ่มที่ดูอายุไล่เลี่ยกับซู่เจินฮุย สวมชุดสีเทา รองเท้า หุ้มแข้งสีดำ ดูเผินๆ ไม่ต่างจากนักเดินทางทั่วไป ทว่านัยน์ตาคมกริบ ดูเฉียวและรูปร่างสูงใหญ่กำยำนั้นมองอย่างไรก็รู้ว่าประมาทไม่ได้

นี่ไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไป

เจียงหนานหยวนมองอีกฝ่ายชักม้าเข้ามาใกล้ตนเองขึ้นเรื่อยๆ จนสุดท้ายหยุดห่างจากม้านางไปเพียงเจ็ดแปดก้าว

"เจ้าเป็นใคร" นางถาม

ชายหนุ่มยิ้ม "ข้าได้ยินชื่อเสียงท่านมานาน อยากทำความรู้จัก แต่แรกแล้ว จนใจที่แต่ก่อนไม่มีโอกาสเสียที ในที่สุดวันนี้ก็ได้พบกัน นับว่า โชคเข้าข้าง บานข้าแม้คับแคบแต่ก็ยังพอมิที่รับรองแขก เตรียมที่นั่งอย่างดี ไว้ต้อนรับแม่ทัพฉวางหนึ่งนานเต็มทีแล้ว ครานี้ข้าเดินทางรอนแรมมาไกล โชคดีที่ได้เจอตัว จึงอยากเชิญแม่ทัพฉวางหนึ่งไปเป็นแขกที่จวนข้าหน่อย ไม่ทราบที่ท่านแม่ทัพจะว่าอย่างไร"

เจียงหนานหยวนมองคนตรงหน้าอยู่ชั่วครู่ก็โพล่งถาม "เจ้าเป็นชาวตี?"

รอยยิ้มหายวับ ชายหนุ่มผงะไปจนสังเกตได้ ทว่าหลังจากนั้นก็หัวเราะเสียงดัง "ในเมื่อเจ้ามองออก ข้ายอมรับก็ได้ เจ้ารู้ได้อย่างไร"

"รูปร่างหน้าตาเจ้าไม่แตกต่างจากต้าเว่ยเรา ข้ายังพูดภาษาอื่น ถือว่า ปลอมตัวได้แนบเนียนดี แต่เจ้าลืมนรายนรยเจอะหุ ไม่มีบุรุษต้าเว่ยคนใด ใส่ต่างหู และหน้าตาเจ้าก็ไม่เหมือนพวกคนแดนประจิม ก็เหลือแค่ชาวตี ที่รูปร่างหน้าตาคคล้ายคลึงกับชาวต้าเว่ยแต่ขนบธรรมเนียมแตกต่างกัน

เท่านั้นละ"

ชายผู้นั้นยกมือแตะตึงหูโดยไม่รู้ตัว แล้วหัวเราะอีกครั้ง "ถูกต้อง
ยิ่งแล้ว! ข้าสะเพร่าเอง! จุดเล็กๆ เพียงเท่านั้นเจ้ายังสังเกตเห็น มิเสียแรง
ที่เป็นคนชิงแนวชายแดนซึ่งมุกกลับไปได้!"

"เจ้าเป็นใครกันแน่"

เจียงหานหยวนมองบุรุษตรงหน้า ในใจพอจะมีลางสังหรณ์อย่างหนึ่ง
แล้ว

ไม่ผิดจากที่คิด คนผู้นั้นหุบยิ้ม ตอบด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ "ในเมื่อเจ้า
มองออก ข้าจะบอกให้ก็ได้ ข้าองค์ชายหกแห่งราชวงศ์ต้าตี้ หนานอ๋องชื่อชู"

35

แม่ทัพหญิงนึกถึงชื่อผู้ได้ตั้งแต่ฝ่ายตรงข้ามยังไม่ตอบ

หลังแนวชายแดนชิงมู่กลับคืนมาอยู่ในมือต้าเว่ยเมื่อสามปีก่อน องค์ชายหกแห่งเป่ย์ตี้ผู้นี้ก็มาตั้งจวนในเมืองเยียนมณฑลโยวโจวด้วย บรรดาศักดิ์หนานอ๋อง ระหว่างสามปีมานี้ได้ส่งไพร่พลมาล้อมแนวชายแดนชิงมู่จนสองแคว้นทำศึกกันหลายครั้ง โดยกองทัพตีเป็นฝ่ายบุกตีก่อนทุกครั้งไป ทว่าล้วนไม่ใช่ศึกใหญ่ เจียงหนานหยวนวิเคราะห์ว่าฝ่ายตรงข้ามต้องการหยั่งเชิงและดูศักยภาพของทัพตน จึงมิได้ทุ่มเทสรรพกำลังมากนัก เพียงให้ผู้ใต้บังคับบัญชาหน้าทัพแทนทุกครั้ง แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการปะทะกันที่เกิดขึ้นจะต้องมาจากคำสั่งของชื่อชูแน่นอน

ในฐานะผู้บัญชาการของแนวหน้าที่ต้องเผชิญกับการปะทะของสองกองทัพโดยตรง เจียงหนานหยวนย่อมทำการสืบข่าวผู้มีอำนาจสูงสุดของฝ่ายศัตรูเช่นกัน เท่าที่นางรู้มาชื่อชูอายุยังน้อย เรียนภาษาและขนบธรรมเนียม

จงหยวนกับบัณฑิตชาวฮั่นที่เป็นขุนนางในราชสำนักเป่ย์ตี้มาตั้งแต่เด็ก จึงสามารถพูดภาษาฮั่นได้อย่างคล่องแคล่ว อุปนิสัยทะนงตน วรรยู่ทือเป็นเลิศ ทั้งยังกล้าเสี่ยง ระหว่างที่ฮ่องเต้เป่ย์ตี้ผู้เป็นบิดาทำสงครามฉกฉวยแว่นแคว้นต่างๆ ได้ตกเข้าไปในกับดักที่ข้าศึกสร้างไว้และถูกโอบล้อมหมดทุกด้าน ในช่วงเวลาหน้าสิ่วหน้าขวานเขาสลับม้ากับบิดา ปลอมธงประจำตัว เอาตนเองล่อศัตรูสู้รบตาจนสามารถทะลวงฝ่าวงล้อมและช่วยบิดาให้รอดพ้นความตายมาได้ ความองอาจกล้าหาญนี้ทำให้เขาเริ่มโดดเด่นขึ้นมาเหนือเหล่าองค์ชายที่มีอยู่มากมายและเป็นที่จับตามองนับแต่ศึกคราวนั้น

นางสีบขาวผู้มีอำนาจสูงสุดของฝ่ายศัตรูได้ ฝ่ายตรงข้ามก็ยอมทำได้เช่นกัน คนตรงหน้าในเวลานี้ไม่เพียงหนุ่มแน่นและมีความสามารถ ยังมีท่าทีถือดีไม่เห็นสิ่งใดอยู่ในสายตา สอดคล้องกับคุณสมบัติของชื่อซูทุกประการ และเท่าที่ฟังจากคำพูดคำจา ฝ่ายตรงข้ามก็รู้เรื่องของนางโดยละเอียดเช่นกัน

ในบรรดาบุคคลที่มีตำแหน่งและฐานะของเป่ย์ตี้ นอกจากชื่อซูแล้ว นางก็นึกไม่ออกว่าจะเป็นคนใดอีก

แต่ที่คิดไม่ถึงก็คือองค์ชายหกแห่งเป่ย์ตี้ผู้นี้จะบำปบถึงขั้นกล้าแฉ่งตัวเข้ามาในฉางอัน

ในเมื่อแสดงตัวต่อหน้านางเวลานี้ยอมไม่มีทางมาคนเดียวเด็ดขาด

"เจ้าคือชื่อซู? ข้ารู้จักเจ้า เจ้าลอบเข้าฉางอันด้วยจุดประสงค์ใด"

นางได้ตอบกับอีกฝ่ายพลางกวาดตาสำรวจบริเวณโดยรอบอย่างรวดเร็ว เป็นไปดังคาด มีหัวคนผลุบๆ โผล่ๆ อยู่ด้านหลังเนินเตี้ยที่ห่างออกไปไม่ไกล พวกเขา กำลังจับจ้องมาทางนี้ มีด้วยกันสิบกว่าคน

เจียงหนานหยวนไม่กล้าประมาทเลนเล่อใดๆ เท่าที่นางประเมินแล้ว

หากตนเองกับเชื้อชู่ต่อสู้กันแบบตัวต่อตัว โอกาสแพ้ชนะมีเท่ากัน แต่หากต้องรับมือกับผู้ใต้บังคับบัญชาลึบกว่าคนของอีกฝ่ายด้วย คิดจะอาศัยการต่อสู้ด้วยกำลังอย่างเดียวน่าจะตีฝ่าหนีไปไม่ได้ เชื้อชู่บุกเข้าถื่นศัตรูทั้งที่เชื่อว่าคนที่พามาด้วยย่อมต้องเป็นยอดฝีมือในหมู่ยอดฝีมือ

เชื้อชู่ที่อยู่ตรงข้ามสังเกตเห็นนางเห็นผู้ใต้บังคับบัญชาที่ตนให้คุ้มครองอยู่ข้างหลังแล้ว จึงมองนางพลาบยั้มบางๆ "แม่ทัพเจียง เจียงหนานหยวน! ข้าก็รู้จักเจ้าเช่นกัน ในเมื่อเจ้าเป็นแม่ทัพของแคว้นเว่ย ข้าก็จะไม่ปฏิบัติตามเจ้าเยี่ยงสตรีทั่วไป และยิ่งจะไม่ยอมเกียรติเจ้า แต่ข้าจะบอกอะไรให้ วันนี้เจ้าไม่มีโอกาสหนีรอดไปได้แน่ ไม่สู้ยอมจำนนแล้วตามข้ากลับไปโดยดีเถิด ข้ารับรองว่าจะไม่ทำอันตรายเจ้า มีแต่จะให้เจ้าได้ใช้ชีวิตอย่างสุขสบายด้วยข้า ว่าอย่างไร"

คำพูดฟังแล้วดูสุภาพก็จริง ทว่าความหยิ่งผยองในน้ำเสียงกลับสะท้อนออกมาอย่างชัดเจน

เจียงหนานหยวนไม่ได้ตอบ

"นอกจากข้า ผู้ใต้บังคับบัญชาข้าก็ฝีมือไม่ใช่ธรรมดา ล้วนแต่เป็นขุนศึกเยี่ยมหาญที่ผ่านการต่อสู้มาอย่างโชกโชน นึกหรือว่าวันนี้ตนเองจะหนีรอดไปได้ เจ้ายังสาวยังงดงาม ข้าเป็นแม่ทัพมากพรสวรรค์ จะเป็นชายอ่องผู้สำเร็จราชการของแคว้นเว่ยให้รำคาญใจไปไยเล่า ข้าจะบอกให้นะ วันข้างหน้านางอันแห่งนี้จะต้องตกเป็นสมบัติของราชวงศ์ต้าเตีเราอย่างแน่นอน! เมื่อข้าขึ้นครองราชย์ เจ้าจะได้เป็นแม่ทัพของต้าเตี นั่นแตกต่างจากเป็นแม่ทัพตัวเว่ยอย่างไร"

แม่ทัพหญิงยังคงไม่พูดอะไรเหมือนเดิม ทว่าในใจมีแผนการแล้ว

เชื้อชู่เห็นนางไม่ยอมให้คำตอบเสียทีก็พยักหน้า "ได้ ข้าอยากเห็น

มานานแล้วว่าเจ้าเก่งกาจเพียงใดกันแน่ แม้ที่นี่จะไม่ใช่นามรบ แต่ได้
ประมือลองเชิงกับเจ้าเช่นนี้ก็เป็นโอกาสที่หายาก!"

พูดจบเขาก็ผิวกปาก ผู้ได้บังคับบัญชาสิบคนที่อยู่หลังเนินดินควมม้า
เข้ามาใกล้แล้วเรียงแถวหน้ากระดานอย่างเป็นระเบียบอยู่ข้างหลังเขา

"เจียงหนานหยวน ข้าไม่อยากจะใช้คนมากกว่ารุมเจ้าคนเดียวให้เป็น
ที่ครหา ถึงอย่างไรเจ้าก็เป็นสตรี"

เขายกมือขึ้นส่งสัญญาณ นักรบจุมกเหี้ยวนัยน์ตาเป็นประกาย
เย็นเยียบคนหนึ่งขี่ม้าออกมาจากข้างหลัง ดูก็รู้ว่าเหี้ยมโหดดุดัน ไม่ใช่คนดี

เจียงหนานหยวนมองอีกฝ่ายชักดาบพลางควมม้าเข้ามาใกล้ ตัวนาง
ยังคงจับบังเหียนม้าไว้ด้วยมือข้างเดียวโดยไม่ขยับเขยื้อน จนกระทั่ง
นักรบผู้นั้นใกล้เข้ามาจนอยู่ห่างกันเพียงหนึ่งช่วงหัตถ์แล้วเงื้อดาบ นางก็
ถีบเท้าทั้งสองข้างพาดตัวทะยานขึ้นไปในอากาศและโผล่เข้าไปใส่ สองแขน
คว้ากระซวกอีกฝ่ายให้ร่วงตกลงจากหลังม้า ก่อนจะร่อนลงบนพื้น

นางรู้ว่าในสถานการณ์เช่นนี้กระบวนท่าที่ได้จากการซ้อมต่อสู้
ในลานฝึกใช้งานไม่ได้ มีแต่ต้องสู้ประชิดตัวแบบจะฆ่ากันให้ตายไปข้าง
เหมือนเวลาอยู่ในสนามรบเท่านั้น

นักรบจุมกเหี้ยมรู้สึกเสียหน้าที่ต้องให้เจ้านายกับพรรคพวกเห็นตนเอง
ร่วงตกจากหลังม้า ปรายตามองในดวงตาดังวาวโรจน์ เขากำลังตัวลุก
จากพื้น ตวัดดาบใส่เจียงหนานหยวนเป็นครั้งที่สอง ครานี้ทั้งรวดเร็วและ
หนักหน่วงปานสายฟ้าฟาด คมดาบที่มาพร้อมแรงลมหมายจะฟันฉั้วลงมา
กลางกระหม่อมนาง

ชื่อชุดติดตามการเคลื่อนไหวมาถึงตรงนี้ก็แววตาไหววูบ นึกปรึกษา
ความรู้วามของผู้บังคับบัญชาในใจ

สตรีผู้นี้เป็นแม่ทัพหญิงของต้าเว่ย บุตรสาวของเจียงจู่หวัง และ
ชายาของฮ่องผู้สำเร็จราชการ หากได้นางมาไว้ในมือย่อมถือเป็นดอกผล
อันมหาศาลที่ได้มาอย่างเหนือความคาดหมายในการเดินทางลงใต้ครั้งนี้

เขากำลังจะยื่นมือเข้าไปห้าม กลับเห็นว่าเจียงหนานหยวนเอี้ยวตัวหลบ
การจู่โจมได้ คมดาบเพียงแค่นี้เฉียดกระหม่อมตัดผมนางลงมาปอยหนึ่ง

เจียงหนานหยวนอาศัยจังหวะที่ดาบของคู่ต่อสู้ยังเหลือแรงโถมลง
ข้างล่าง รีบยกมือกระชากแขนข้างที่ถือดาบของเจ้าตัวอย่างแรงจนร่างนั้น
เอียงวูบแล้วหงายหลังล้มลงกับพื้น ตัวนางเองก็กลาเซลงกับพื้นตามแรงดึง
จากร่างใหญ่ยักษ์ด้วยเช่นกัน ทว่าในพริบตาที่นางเองหญิงสาวก็ลงไปถึง
มีดสั้นออกมาจากรองเท้าหุ้มแข้งที่สวมอยู่ แล้วเงื้อมมือจ้วงแทงใส่ท้องน้อย
ฝ่ายตรงข้ามในระยะประชิด

คนผู้นั้นร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด แต่ความบึกบึนเหี้ยมหาญ
ทำให้ยังคงลุกพรวดขึ้นมาได้และทำท่าจะจู่โจมกลับ ทว่าเจียงหนานหยวน
ไหนเลยจะยอมให้ออกาสอีกฝ่าย นางดิ่งมีดออกมาพร้อมกระโจนราวกับ
พยัคฆ์เข้าไปแทงซ้ำตรงตำแหน่งหัวใจ มือจับด้ามมีดคงคว้านขยับโยกจน
เลือดสดๆ ฟุ้งกระฉูดประหนึ่งน้ำพุ นักรบจุมูกเหี่ยวล้มตึงลงกับพื้นอย่าง
สุดทันทัน ชักกระตุกได้ไม่กี่ทีก็สิ้นใจ

ตั้งแต่กระโดดออกจากหลังม้า โผเข้าปะทะ ร่อนลงพื้น จนถึงปลิดชีพ
คู่ต่อสู้ได้ในมีดที่สอง ทุกอย่างเกิดขึ้นในไม่กี่ลมหายใจเท่านั้น

ชื่อคู่กับพวกพ้องของนักรบตะลึงงันไปตามๆ กัน พอตั้งสติได้
องค์ชายแห่งเป่ย์ตี้ก็จ้องมองเจียงหนานหยวนด้วยแววตาที่ต่างไปจากเดิม

นักรบที่ส่งออกไปจับกุมนางเมื่อครู่ติดตามรับใช้เขามานานปี
มาเป็นคนเป็นผักเป็นปลา เป็นหนึ่งในสิบทหารกล้าได้บังคับบัญชาของเขา

คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าการต่อสู้เพิ่งจะเริ่มต้น เขากลับต้องมาตายตกได้คมมีดนาง
เช่นนี้ นี่ทำให้เขารู้สึกเหลือเชื่อจริงๆ

คราวนี้ในที่สุดเขาก็เชื่อแล้วว่าแม่ทัพหญิงแห่งต้าเว่ยผู้มีชื่อเสียง
เลื่องระบือเหนือที่ราบชิงมู่ นั้นเป็นอสุราหญิงที่ฆ่าคนได้โดยไม่กะพริบตาจริงๆ
ต่างจากรูปลักษณ์ที่ชวนให้เขาเข้าใจผิดเมื่อแรกเห็นจนเกิดสงสารอย่างสิ้นเชิง

การรับมือกับศัตรูที่ไม่อาจประมาณเช่นนี้จะชะล่าใจใดๆ ไม่ได้
อีกแล้ว จากที่เคยพะวังพะวนเรื่องให้คนหนุ่มมารุมนางคนเดียวก็ต้องเลิกคิด
เป้าหมายเพียงหนึ่งที่มีคือต้องจับนางกลับไปให้ได้

เขาหรีตา จากนั้นก็ยกมือให้สัญญาอีกครั้ง คราวนี้ไม่ใช่คนเดียว
ที่มาประลองด้วย แต่สิบกว่าคนที่เหลือเข้ามาล้อมนางไว้ทั้งหมด

เจียงหนานหยวนถอยกรูดไปที่ม้าของตนเอง ตอนแรกชื่อซู่คิดว่า
นางจะขี่ม้าหนี ซึ่งแน่นอนว่าไม่มีทางทำได้ เขาจึงไม่ร้อร่น ปรากฏว่า
นางกลับใช้มันเป็นที่ยึดกาย ก่อนจะล้วงอะไรวางอย่างออกมาจากถุงหนัง
ที่ห้อยอยู่ข้างอานม้าแล้วคำรามลั่น "ชื่อซู่!"

องค์ชายหกหันไปมองตามเสียง แล้วก็เห็นเชือกเส้นหนึ่งลอยลิวมา
เหนือศีรษะตนเองราวกับขุดตัว พอร่วงลงมาคล้องร่างเขาไว้ก็กระตุกึดแน่น
ทันที

เป็นบ่วงบาศ

บ่วงบาศประเภทนี้ใช้สำหรับคล้องสัตว์ใหญ่เวลาล่าสัตว์หรือ
คล้องม้าพยศตามคอกม้า ชื่อซู่นี้ก็ไม่ถึงเลยว่วันหนึ่งตนเองจะกลายเป็น
เป้าที่ถูกคล้อง กว่าจะชักมีดสั้นที่เอวมาฟันเชือกทิ้งก็สลายไปก่าวหนึ่ง
เจียงหนานหยวนที่อยู่ทางนั้นผูกเชือกเข้ากับอานม้าแล้วรั้งรูบบ่วงบาศให้
รัดตัวเขาอย่างแน่นหนา จากนั้นก็ฟาดด้ามมีดลงบนสะโพกม้าโดยแรง

ความเจ็บปวดทำให้อาชาวิงเตลิดไปข้างหน้าด้วยความตกใจ องค์ชายหกถูกลากไปตามพื้น ดันอย่างไรก็ดันไม่หลุด พริบตาเดียวก็ถูกม้าตีนตัวนั้นลากออกไปหลายจั้ง

ผู้ใต้บังคับบัญชาสืบทว่าคนตะลึงพรึงเพริดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พอได้สติก็รีบควมม้าไล่ตามไปช่วยชีวิตเจ้านาย ไม่มีอารมณ์มาสนใจเจียงหนานหยวนอีก

วิธีนี้ช่วยให้เอาตัวรอดได้แค่ชั่วคราวเท่านั้น เมื่อชื่อชู่ถูกช่วยกลับมาได้นิสัยอย่างเขาไม่มีทางเลิกราเท่านั้นแน่

เจียงหนานหยวนกวาดตามองรอบตัว

อาทิตยจวนเจียนลับ ฟ้าใกล้มืดเต็มที่ นางขึ้นขี่ม้าของชื่อชู่ที่ยังอยู่ตรงนั้นแล้วกระหึ่มสี่ข้างเร่งให้มันควมตะบึงไปทางแนวป่าที่อยู่ด้านข้าง

เป็นไปตามที่นางคาด ชื่อชู่ถูกม้าลากไปตามพื้นได้ลึกลงก็อาศัยความเยือกเย็นแม่น้ำสถานการณ์คับขันและฝีมือเก่งฉกาจเกร็งตัวพลิกร่างเอาหลังลงพื้น ดันไม่กี่ทีในที่สุดก็สามารถชักมีดสั้นที่พกติดตัวออกมาตัดเชือกให้ขาดในครั้งเดียว เอาตัวรอดจากวิกฤตได้สำเร็จ

หลังเลื้อยครูดไปตามพื้นขาดเป็นริ้วๆ ถัดจากเสื้อผ้าขาดวินคือผิวหนังเหวอะหะที่แสบร้อนราวถูกไฟเผา เขาอนอบบหายใจอยู่บนพื้นในสภาพดูไม่ได้ เหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาที่ไล่ตามมาจนทันพากันขอภัยด้วยความตื่นตระหนกแล้วประคองเขาขึ้นจากพื้น ทำท่าจะสำรวจบาดแผลบนแผ่นหลังให้

องค์ชายหกแห่งแปดตำหน่งบึ้งตึง บัดมีมือที่ยื่นเข้ามาหาตัวออกไปทั้งหมด เพียงแค่รับเสื้อคลุมตัวหนึ่งมาสวมไว้

รอบตัวมืดลงเรื่อยๆ ทุกคนเงียบกริบไม่กล้าพูดอะไร นักรบนาม

'หนูทาน' ที่เป็นหัวหน้าพวกนักรบละล้าละลังเล็กน้อย สุดท้ายก็เอ่ยว่า "หนานอ๋อง นางคงหนีไปแล้ว พวกเรารีบเดินทางกันดีหรือไม่พะยะค่ะ"

เดิมทีการจับตัวชายาอ๋องแม่ทัพหญิงแห่งต้าเว่ย์ก็เพียงแค่ทำไป เพราะสบโอกาสเท่านั้น แน่ใจว่าหากสำเร็จย่อมประเสริฐสุด แต่หากไม่สำเร็จก็ไม่แน่ว่าขาดทุน เพราะไม่ได้คิดว่าจะมีโอกาสดูแลอยู่แล้ว จุดประสงค์สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดของพวกเขาในตอนนี้เป็นเรื่องเดินทางให้พ้นจากอาณาเขตฉางอันอย่างปลอดภัยโดยเร็วที่สุด แล้วมุ่งหน้ากลับเมืองเยียนมณฑลโยวโจว

หลายวันก่อนผู้ใต้บังคับบัญชาในฉางอันไม่ได้ออกมาเจอกันตามนัดหมายและขาดการติดต่อไป เป็นไปได้แปดถึงเก้าในสิบส่วนว่าคนโดนจับตัวไปแล้ว ดีไม่ดีป่านนี้ทหารต้าเว่ย์อาจกำลังค้นหาพวกเขาอยู่ทั่วทุกพื้นที่

ชื่อซู่จ๋องไปข้างหน้าเหม็ง

ความมืดโรยตัว เห็นเงาป่าดำทะมึนอยู่เบื้องหน้า นกที่กลับรังบินวนเวียนเหนือแมกไม้เป็นจุดสีดำเล็กๆ ส่งเสียงร้องเป็นพักๆ

"ตามไป! จับตัวนางมาให้ได้!"

เขากัดฟันกรอดแล้วออกคำสั่ง

36

ก่อนหน้านี้ไม่นานเจียงหานหยวนยังเป็นนักล่าที่จะยอมหยุดต่อเมื่อ บรรลุเป้าหมาย เพลิดเพลินกับการไล่ตามเหยื่อของตนอย่างไม่ลดละ ทว่า ผ่านไปเพียงครู่เดียวนางกลับกลายเป็นฝ่ายที่ถูกล่าแทน ต่างกันตรงที่นาง ยิ่งเหยื่อด้วยลูกธนูไร้หัว กวางตัวนั้นถูกยิงล้มยังลุกขึ้นวิ่งหนีไปได้ แต่หาก นางถูกยิง ไม่มีหอรอกที่จะไซค์ดื้ออย่างนั้น

นางถูกพวกซื้อซูลู่ไล่ตามอย่างกัดไม่ปล่อย แม้จะหนีมาสองวันกับ อีกสามคืนแล้วยังสลัดฝ่ายตรงข้ามโดยสมบูรณ์ไม่ได้เสียที ตลอดทาง ที่หนีมานี้ ยิ่งไกลเท่าไรร่องรอยสิ่งที่สร้างโดยมนุษย์ตามป่าเขาและลำน้ำ ยิ่งน้อยลงเรื่อยๆ ทุกที มองไปทางใดก็เห็นแต่ความเปลี่ยวร้าง

แม่ทัพพหิงรู้ว่าตนเองได้ออกจากอาณาเขตสวนป่าต้องห้ามเข้าสู่ ความรกร้างที่แท้จริงแล้ว รอบตัวมีเพียงป่าไม้และหุบเขา ไร้ซึ่งสัญญาณมนุษย์ ฤๅหนิงข้างอำนาจของซื้อซูลู่มีเสียดกับเนื้อหนังที่ช่วยถนอมเร็วแรง

ขั้นพื้นฐานให้ร่างกาย นางไม่กล้ากินหมด ได้แต่แบ่งออกเป็นส่วนๆ กินเพียงวันละนิด ที่เหลืออาศัยเก็บผลไม้ป่ากินประทังชีวิต รอยเกือกม้า มูลที่มันขับถ่าย อีกทั้งร่องรอยเล็มหญ้าและยอดไม้ของมันเพิ่มความเสี่ยงที่นางจะถูกตามรอยจนเจอ เมื่อวานพอมาถึงดินเขาที่มีต้นไม้รกทึบอีกแห่งนางจึงปล่อยม้าให้เป็นอิสระแล้วเดินขึ้นเขาไปเพียงลำพัง

ชื่อชูกับผู้ใต้บังคับบัญชาขึ้นมาหาบนเขาแล้วทั้งช่วงกลางวัน หนึ่งในลูกน้องของเขาคือนายพรานมือฉมังด้านการแกะรอย ทว่าสุดท้ายก็ยังเจอแค่ม้าที่แต่เดิมเป็นของชื่อชู ส่วนเจียงหนานหยวนอันตรธานหายไปโดยสิ้นเชิง นับจากขึ้นเขา ไม่ทั้งร่องรอยใดๆ ไว้อีกเลย

ใกล้พลบค่ำเต็มที่ นางเหมือนเหยื่อที่ร่วงไถและตื่นตัวตลอดเวลา มักให้ความหวังนายพรานที่ตามมาข้างหลัง แต่ทุกคราวที่ตามมาจนใกล้กลับพบว่าเข้าใจผิดไป

ผ่านมาสองวันสามคืนเต็มแล้ว

หนูกานเหลียวกลับไปมองทางที่พวกตนเดินผ่านมา พุ่มร้างและหุบเขาอนสงบภายใต้แสงแดงอมส้มของตะวันตก ร่องรอยม้าหายไปตามแรงลม ไม่มีร่องมนุษย์ปรากฏให้เห็น ความกระสับกระส่ายในหัวใจเขาทวีความเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ จนอดไม่ได้ที่จะเอ่ยปากตักเตือนเบาๆ อย่างระมัดระวังอีกครั้ง "หนานอ่อง ฟ้าจวนมีดแล้ว หญิงสาวตัวเว่ยผู้นี้อำพรางร่องรอยเก่งนัก หากวันพรุ่งนี้ก็ยังไม่แน่ว่าจะเจอตัว อีกทั้งนางยังมีฐานะสูงส่ง ไม่กลับไปหลายวัน ชาวต้าเว่ยไม่มีทางอยู่เฉยแน่ กระหม่อมเกรงว่าป่านี้นี้คงมีคนไล่ตามมาแล้ว หากพวกเรายังเสียเวลากับนางต่อแล้วถูกเจอเข้าจะได้ไม่คุ้มเสียนะพะยะคะ ล้มเลิกเพียงเท่านี้แล้วเร่งเดินทางเสียตั้งแต่ตอนกลางคืนเพื่อกลับไปโดยเร็วจะปลอดภัยกว่า"

ในอดีตราชวงศ์ต้าตี่ช่วงชิงพื้นที่ขนาดใหญ่แถบเยียนโจว โยวโจว พร้อมทั้งประชากรในพื้นที่จากแคว้นจิ้น ทว่าในสายตาขององค์ชายหูก ผู้ทะเยอทะยานนี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น เป้าหมายของเขาคืออูกลงใต้ เพื่อผนวกรวมต้าเว่ย ให้ชาวฮั่นก้มกราบในฐานะขุนนาง เขาอยากเข้าต้าเว่ย ด้วยตนเองสักครั้งมานานแล้ว จะได้มาสำรวจพื้นที่และดูหน้าอ่อง ผู้สำเร็จราชการผู้กุมอำนาจที่แท้จริงในราชสำนักต้าเว่ย ปลายปีกลาย เมื่อได้ข่าวว่าแม่ทัพเจียงจู่ฉังผู้พิทักษ์เมืองเยียนหมินยกแม่ทัพหญิงผู้เป็น บุตรสาวให้แต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับอ่องผู้สำเร็จราชการ เขาก็ออกเดินทาง โดยให้ผู้ติดตามทั้งหมดปลอมตัวลอบข้ามชายแดนเข้าต้าเว่ย จนบัดนี้ก็ยัง ไม่ยอมกลับ หนึ่งในจิตใจที่ยังรั้งรออยู่ที่นี่คืออันตรายหนึ่งส่วนที่เพิ่มพูนขึ้น

ชื่อชู่ยี่นอยู่ข้างพุ่มโคกกระสุนป่า สองต่าจ้องเขม็งไปยังภูเขาคือ อาบแสงอาทิตย์อัสดงตรงหน้า ก่อนจะทะเล่กลางปล้องขึ้นว่า "เผากูเขา! ข้าไม่เชื่อหรอกว่านางจะไม่ออกมา!"

หนูกานท้วงด้วยความตกใจ "ไม่ได้นะพะยะคะ! อันตรายเกินไป! เปลวไฟอาจเรียกพวกต้าเว่ยมาได้!"

องค์ชายหูกตอบอย่างเย็นชา "ขอแค่บีบให้นางเผล่ออกมาเท่านั้น พวกเจ้ามีกันตั้งมากเพียงนี้จะจับนางไม่ได้ก็หรือไร ยังไม่ต้องพูดว่าข้าก็อยู่ ด้วย! นางมีค่ามากพอให้ยอมเสี่ยงหมดทุกอย่าง!" เขาหันไปมองข้างหลัง แล้วแค้นเสียงขึ้นจุก "กลางปากกลางเขาเช่นนี้ อย่าว่าแต่พวกต้าเว่ยไม่อาจ ไล่ตามมาได้เลย ถึงพวกมันตามติดมาข้างหลังจริง พอเราไต่ตัวนางก็จะไป ทันที่ ใช้เส้นทางลัดกลับขึ้นเหนือ ต่อให้พวกมันมีสามเศียรหกกรก็อย่าได้ คิดจะตามทัน มิน่าข้าพวกเรายังมีนางอยู่ในมือ!"

น้ำเสียงของเขาเฉียบขาดชนิดไม่ยอมรับฟังคำท้วงติงใดๆ

หนูกานกับพวกที่เหลืรู้ว่าองค์ชายหูกผู้นี้สั่งอย่างไรต้องทำตามนั้น ในเมื่อเจ้าตัวพุดถึงเพียงนี้เขาจึงไม่กล้าแย้งต่อ พอลองใคร่ครวญตามก็พบว่า อีกฝ่ายมีเหตุผล ทุกคนจึงหันไปมองตากัน สุดท้ายก็ทำตามคำบัญชา เลือกปากทางลงเขาที่ง่ายต่อการล่อมปิด มีแต่ทางตรงเส้นเดียว ถัดไป ข้างหน้าไม่ไกลคือหน้าผาที่ด้านล่างเป็นหุบเขาลึก

พวกเขามีเครื่องมือสำหรับจุดไฟติดตัวกันทุกคน หลังเลือกปากทาง ได้แล้วก็กระจายตัวออกไปตามแนวหน้าผา จุดไฟเผาอกหญ้าและพุ่มไม้ ที่ติดไฟง่าย เปลวเพลิงลุกฟุ้งฟัดตามแรงลม ไหมกึ่งไม้ใบหญ้าขึ้นไปข้างบน เรื่อยๆ เพียงไม่นานก็ขยายลามเป็นวงกว้างอย่างน่ากลัว

เจียงหนานหยวนกำลังซ่อนตัวอยู่บนไหล่เขาในซอกหลบมิดชิดปลอดภัย ที่หาพบ เหลือแค่รอให้พระอาทิตย์ตกดินโดยสมบูรณ์ คืบนี้ก็จะได้พักผ่อนบ้าง เสียที

ร่างกายนางต้องการพักผ่อนอย่างเร่งด่วน พวกซือชุนั้นเหมือน จิ้งจอกเลียใจ* ลองว่าได้กลิ่นเลือดแล้วมีแต่จะตามอย่างกัดไม่ปล่อย สามคืนที่ผ่านมาระหว่างนอนพักผ่อนนางจะคงความตื่นตัวของ ประสาทสัมผัสไว้ในระดับสูงสุด แค่อยอดหลับรอบตัวไหวตามลมชนิดเดียว ก็ทำให้นางลืมตาตื่นขึ้นมาได้แล้ว ช่วงกลางวันของวันนี้ฝ่ายตรงข้ามไล่ตาม กระชั้นขึ้น หลายครั้งหลายครานางได้ยินเสียงสนทนาของพวกเขา ลอยแว่วมาตามลมด้วยซ้ำ จึงไม่กล้าชะล่าใจแม้แต่ชนิดเดียว ตอนนั้นพอเริ่ม ผ่อนคลายบ้างเล็กน้อย ทั้งความอ่อนเพลียและความหิวกระหายก็ถาโถม เข้าจุโจมพร้อมกัน

เสปียงกรังหมดไปแล้วเมื่อเย็นวาน ตั้งแต่เมื่อเช้าจนถึงตอนนี้นั้นทั้งวัน

* เลียใจ คือสัตว์ลักษณะคล้ายไฮยีนา ตั้งแต่หลังคองลงไปถึงสันหลังมีขนยาวตั้งฟูเป็นแผง

นางกินแค่ผลไม้ป่าไม่กี่ลูกที่พบเห็นริมทาง ทั้งเนื้อทั้งตัวเหลือเนื้อม้าแห้ง
แค่แผ่นเดียว

ท้องร้องด้วยความหิว นางนั่งอยู่ในซอกหลืบที่ไถ่ลักเข้าไปของหน้าผา
ล้วงเนื้อม้าแห้งออกมากัดกินเพียงไม่กี่คำด้วยความเสียดาย ทั้งยังไม่กล้า
กินหมด เพราะไม่รู้ว่าซื้อชูจะตามล่าตนเองอีกนานเท่าไรว่าจะยอมถอดใจ
นี่เป็นเสบียงอย่างสุดท้ายสำหรับช่วงที่เหลือแล้ว หากไม่จำเป็นจริงๆ นาง
ไม่อยากจับสิ่งมีชีวิตอย่างหนูเขามากินดิบๆ

หญิงสาวพินหน้าผาด้านหลังพลางหลับตา ค่อยๆ เคี้ยวเนื้อม้าที่ทั้งแข็ง
ทั้งหยาบซ้าๆ ระหว่างรอให้พ้ามืด ทันใดนั้นเสียงนกร้องก็ดังขึ้นเหนือศีรษะ
เป็นห้วงๆ อย่างผิดปกติ คล้ายเกิดเหตุใหญ่ร้ายแรงขึ้นด้านล่าง นาง
กลืนอาหารในปากลงคอ เก็บส่วนที่เหลือไว้กับตัว แล้วลี้มตาลุกขึ้นมา
สำรวจสถานการณ์อย่างว่องไว

ที่ข้างล่างนั้นมีควันที่ปกคลุมขโมงขึ้นมาจากรอบทิศ ด้วยแรงลม
ที่ช่วยหนุน ปลายลิ้นของพระเพลิงแลบเลียวัชพืชและกิ่งไม้แห้งดังฟื๊ฟฟั๊บ
ไล่ลามขึ้นบนภูเขาอย่างรวดเร็วราวกับน้ำหลาก

เจียงหนานหยวนตะลึงพริ้งเพริด นึกไม่ถึงว่าซื้อชูจะกล้าทำถึงขั้นนี้
เพื่อบีบให้นางปรากฏตัว

ท่ามกลางควันขโมงและเปลวเพลิงที่ลุกท่วมภูเขา เจียงหนานหยวน
ยืนนิ่งอยู่ที่เดิมครู่หนึ่ง จากนั้นก็ล้วงเนื้อม้าแห้งขึ้นเมื่อครู่ออกมากัดกินซ้าๆ
อีกคำ

เหล่านกกาและลำสัตว์ที่แต่เดิมทำรังอยู่บนภูเขาแตกตื่นเพราะเปลวไฟ
กำลังหนีอุตุลุตอยู่เหนือศีรษะและรอบตัวนาง

แม่ทัพหญิงกลืนอาหารลงคอ แล้วลัดเลาะไปตามทางที่ไม่มีไฟ

จนลงมาถึงตีนเขา จากนั้นก็เดินลงไปข้างล่าง ทันทีที่มาถึงปากทางตรงตีนเขา ก็มีร่างคนโผล่ออกมาจากซ้ายขวาเข้าสกัดด้านหน้านางไว้

นางหยุดเท้า เหลือบตาขึ้นมองตรงไปข้างหน้า แล้วสบประสาณเข้ากับดวงตาขององค์ชายหกแห่งเป่ย์ตี้

เปลวไฟบนเขาค่อยๆ ลามเลียมาบรรจบกันบนทางที่นางเดินลงมา เมื่อครู่ เพียงไม่นานก็ลุกท่วมทาง แสงไฟทาบทาใบหน้าชายหนุ่ม สะท้อนดวงตาคู่นั้นให้ส่องประกายแดงฉาน ฉายแววตื่นเต้นสุดขีดจนแทบทนรอไม่ได้ เหมือนสัตว์ป่าเหือดหิวได้เจอเหยื่อโอชะที่ต้องใจ

"ข้าต้องการตัวเป็นๆ!"

เขาออกคำสั่ง เป็นคำสั่งหนักแน่นที่ต้องบรรลุเป้าหมายเท่านั้น ผู้ใต้บังคับบัญชาสิบกว่าคนกระโดดเข้ามาล้อมเจียงหานหยวนไว้ทันที เว้นแต่หนูกานที่ยังยืนข้างกายผู้เป็นนาย

เจียงหานหยวนก้าวเท้าเดินต่อ ชื่อซู่ยืนอยู่นอกวงล้อม มองนางด้วยรอยยิ้มสนุกสนานเหมือนกำลังมองสัตว์ที่อยู่ในกรง

คนสองคนเข้ามาขวางหน้าปิดทางไม่ให้นางเดินต่อ จากนั้นก็กระโจนเข้าใส่

ชื่อซู่เห็นนางหยุดเท้าแล้วโรมรันกับสองคนนั้น ด้านหลังยังมีอีกหลายคนก็เข้ามาจู่โจมพร้อมกัน นางโดนถองหนักๆ เข้าที่หลังจนร่างปลิวถลตามแรงไปพุ่มหมอบอยู่บนพื้น

รอยยิ้มบนหน้าชื่อซู่กว้างขึ้น

ผู้ใต้บังคับบัญชาสองคนที่อยู่ใกล้หญิงสาวว่าใครเห็นดังนั้นก็ถึงไล่ก้าวเข้าไปหมายจะควบคุมการเคลื่อนไหวของนางให้ได้ แต่แล้วทันใดนั้นเจียงหานหยวนที่อยู่บนพื้นก็พลิกตัว สะบัดแขนใส่สองคนนั้น มือทั้งสองข้าง

ที่กำแนนพลันทางออก

ดินทรายที่เมื่อครู่ขุ้มไว้เต็มกำมือถูกสาดออกไปทั้งหมด ฝุ่นดินละเอียด และเม็ดทรายกระเด็นเข้าตาฝ่ายตรงข้าม ทั้งสองคนร้องลั่น ฝ่าเท้าหยุดชะงัก ยกมือปิดตาอย่างเจ็บปวด ทำอย่างไรก็ลืมตาไม่ขึ้น

โดยไม่รอให้คนที่เหลือได้สติกลับมา เจียงหนานหยวนดีดตัวขึ้นจากพื้นทันที ไม่ยอมหยุดยั้งแม้เพียงพริบตาเดียว อาศัยช่องว่างระหว่างนั้นฝ่าออกจากรวงล้อม ทั้งทุกคนไว้เบื้องหลัง ชักมีดสั้นออกมาพาดพุ่งเข้าใส่ชื่อชู

หนูกานที่ยืนข้างเจ้านายใจหายวาบ นึกไม่ถึงว่าอยู่ๆ เหตุการณ์จะพลิกผันไปถึงขั้นนี้

ตอนได้เห็นท่าทางของนางยามใช้มีดสั้นฆ่าพรรคพวกเมื่อสามวันก่อน เขาก็รู้แล้วว่านางใช้มีดได้เชี่ยวชาญเพียงใด หนูกานรีบปรืดเข้ามาเอาตัวบังชื่อชูไว้พร้อมชักดาบออกมา ก่อนหวดสั้นดาบเข้าใส่หญิงสาว

เขาเป็นคนสนิทของชื่อชูที่ได้ชื่อว่าจอมพลัง ประกอบกับสั้นดาบทั้งหนาทั้งหนัก หากหวดโดนเป้าหมาย พลจะกำลังที่ถาโถมลงมาย่อมไม่ต่างจากถูกทับด้วยเขาไท่ซาน

เจียงหนานหยวนใช้มีดสั้นรับดาบ แรงสะเทือนมหาศาลที่ส่งมาทำให้เลือดไหลจากง่ามนิ้วทันที สุดท้ายจะจับมีดต่อไปได้ มีดสั้นหลุดมือลอยหวิวออกไปตกลงบนพื้น

หนูกานจูโจมนางสำเร็จในครั้งเดียว พอเห็นนางถลาเข้าไปหา มีดสั้นเหมือนอยากเก็บขึ้นมา มีหรือเขาจะยอมให้โอกาสนางได้จับมีดเป็นครั้งที่สอง รีบชิงเข้าไปเตะมีดกระเด็นไปอีกทาง แต่กลับไม่คิดว่านางจะทิ้งมีดแล้วเปลี่ยนทิศทางการถล่ม

ความจริงแล้วเมื่อครู่เจียงหนานหยวนตั้งใจจะมีดสั้นขึ้นรับสั้นดาบ

ที่หวดลงมาด้วยกำลังมหาศาล แม้แรงสะเทือนจะทำให้ง่ามนิ้วเลือดไหล ก็ยังไม่หลบ จุดประสงค์ของนางคือใช้มีดสั้นเปี่ยมเบนความสนใจคนผู้นี้

พอโอกาสมาถึงนางก็ไม่ยอมรั้งรอแม้ชั่วขณะจิตเดียว รีบพุ่งตัวไปข้างหน้า กระโจนเข้าใส่ชื่อชูอีกครั้งอย่างห้าวหาญ หนูกานเฟิงตระหนักตอนนี้เองว่าหลงกลนางเข้าเสียแล้ว เขาทั้งเดือดดาลทั้งตกใจ แต่จะเข้าไปปกป้องเจ้านายก็สายเกินยับยั้ง เพราะพอมองไปแม่ทัพหญิงด้าวเว่ยผู้นั้น ก็เข้าถึงตัวชื่อชูแล้ว

กว่าหนูกานจะหันกลับมามอง พวกที่อยู่ข้างหลังก็ถูกรุกเข้ามาเช่นกัน แต่เจียงหานหยวนได้เข้าต่อสู้โรมรันกับชื่อชูเรียบร้อยแล้ว

นางรู้ว่าตนเองมีเวลาน้อยนิด หากไม่สามารถสยบชื่อชูภายในการยื้อยุดไม่กี่ที เมื่อผู้ใต้บังคับบัญชาของฝ่ายตรงข้ามมาถึง สิ่งที่รอนางอยู่จะมีแค่การถูกจับอย่างขัดขืนไม่ได้เท่านั้น

ทางเลือกเดียวคือต้องจู่โจมสุดแรง เอาชีวิตเข้าแลกกับโอกาส!

เห็นชัดว่าชื่อชวยังไม่ได้สติกลับมาเต็มที่จากความมั่นใจในตอนแรก พอนางโถมเข้ามาจู่โจมเต็มกำลังเหมือนยอมตายไปพร้อมกัน ตัวเขาจึงตกเป็นฝ่ายตั้งรับ แล้วพลัดพลั้งถูกนางจับบิดแขนกดหน้าลงกับพื้นจนขยับตัวไม่ได้

ชายหนุ่มกัดฟันพยายามดิ้นอยู่หลายครั้ง กระนั้นแขนซ้ายก็ยังถูกบิดกดไว้บนหลังอย่างแน่นหนา ออกแรงอย่างไรก็ดิ้นไม่หลุด

เป้าหมายของเจียงหานหยวนคือฟาดคนผู้นี้ให้สลบเพื่อจับเป็นตัวประกัน

ผู้ใต้บังคับบัญชาของอีกฝ่ายเข้ามาตรงหน้าแล้ว

โอกาสเหลืออยู่ไม่มาก ปรากฏว่าพอจะยกมือขึ้นทุบศีรษะชื่อชู คนที่อยู่ใต้ร่างพลันคำรามดั่งลั่นในจังหวะนั้น พร้อมแหงนหน้ายกออกออกแรงจัด

กัดฟันทนความเจ็บร้าวที่แขนถูกบิดไพล่ ใช้ข้อได้เปรียบจากร่างกายที่หนา และสูงใหญ่กว่าต้นร่างของเจียงหนานหยวนที่นั่งคร่อมตนเองอยู่ให้ล้มลงบนพื้น

จากนั้นในพริบตาที่แม่ทัพหญิงพลิกตัวอย่างว่องไวเพื่อลุกขึ้นมา ชื่อชู่ก็โถมตัวเข้าใส่ ใช้หัวเข่ากดทับลำคอนางไว้

กล้ำเนื้อโบน้ำยังกระตุกริกๆ จากความเจ็บปวดสาหัสที่แขนถูกบิดในทิศทางผิดธรรมชาติ หัวเข่ายังคงกดสกดลมหายใจของแม่ทัพหญิงต่ำ่วยไ่ว้แน่น จนนางขยับตัวขัดขึ้นไม่ได้ ขณะหันไปตะโกนสั่งผู้ใต้บังคับบัญชา "เข้ามาจับนางไว้!"

จังหวะที่เข่าหันไปพูดกับคนของตน เจียงหนานหยวนพลันเงื้อแขนขึ้นดึงปืนออกจากมวดยอีกฝ่าย แล้วแทงใส่คอเขาอย่างว่องไว

ปืนอันนั้นเป็นปืนลำริดธรรมดาทั่วไป ปลายไม่แหลมเหมือนมีด แต่หากแทงแรงพอก็ทะลุเข้าเนื้อได้เหมือนกัน

ลำคอที่เจ็บปวดและเลือดที่ไหลออกมาทำให้ร่างของชื่อชู่ชะงักไปเล็กน้อย เจียงหนานหยวนรีบสะบัดตัวลุกจากพื้น เปลี่ยนจากฝ่ายตั้งรับมาเป็นฝ่ายรุกใส่ ใช้ท่อนแขนงัดคอฝ่ายตรงข้ามไว้ มืออีกข้างกำปืนที่สวนปลายยังปักคาอยู่ในลำคออีกฝ่าย

"ลุงม้าม้า!" นางคำราม

สถานการณ์พลิกผันอย่างปุบปับ หนูกานกับพวกที่เลื่อยยืนอึ้งจันอยู่รอบๆ ไม่กล้าขยับเข้าไปใกล้ แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่มีใครไปลุงม้าม้าได้แต่มองไปทางเจ้านายตนเอง

ชื่อชู่กัดฟันเอ่ย "เจ้าหนีไม่รอดหรอก!"

"เช่นนั้นก็ลองดู! อย่างมากวันนี้ได้ตายพร้อมหนานอ๋อง ข้าก็

ไม่ขาดทุนแล้ว!"

ความผิดหวังและความเดือดดาลอย่างรุนแรงทำให้ชื่อชุนหน้ากระตุก เขาพยายามออกแรงสลัดตัวให้หลุดจากพันธนาการของนาง เจียงหนานหยวน เพิ่มน้ำหนักมือข้างที่จับปิ่นอย่างไม่ลังเล เลือดทะลักพวยออกจากปลายปิ่น เป็นสาย

"หนานอ๋องระวังด้วย!" พวกหนูกานเห็นดังนั้นก็พากันร้องเสียงดังด้วยความตระหนก

"หากปิ่นในมือข้ากดลึกลงไปอีกครึ่งซุนก็จะโดนหลอดลมเจ้าองค์ชายหก ชีวิตเจ้าสูงค่ายิ่ง ข้าขอเตือนให้เจ้าถนอมมันไว้ดีกว่า ไม่ต้องพูดถึงอย่างอื่น หากเจ้าตายไป จวนหนานอ๋องจะต้องเปลี่ยนเจ้าของอย่างแน่นอน" นางพูดเรียบๆ ด้วยท่าทางเยือกเย็น

ไปบนภูเขามโหรีแรงขึ้นทุกที ลูกโขนแสงส่องท้องฟ้าบริเวณนั้นให้แดงฉาน แฉ่ไอร้อนลวกผิวจนเส้นขนหงิกงอ

ชื่อชุนตัวแข็งทื่อพลางกำมือแน่น แกวต๋าไหวระริก พวกหนูกานเหวี่ยงไหลโกรก แม้แต่จะหายใจแรงยังไม่กล้า ด้วยกลัวจะทำให้แม่ทัพหญิงตรงหน้าตื่นตกใจ หากนางแทงปิ่นลึกขึ้นอีกเพียงนิดเดียว น่ากลัวว่าหนานอ๋องคงได้มอดม้วยลงตรงนี้จริงๆ พวกเขายากหาจังหวะช่วยเจ้านายแต่จวนที่ฝายตรงข้ามเป็นผู้เยี่ยมยุทธ์ที่มีประสบการณ์ในสมรภูมิมานาน สองมือเปื้อนเลือดมาไม่รู้ตั้งเท่าไร ไหนเลยจะเปิดโอกาสให้พวกเขาพลิกสถานการณ์โดยง่าย

ระหว่างที่คุ่มเชิงกันอยู่อย่างนั้น เสียงคำรามที่เต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราดก็ดังเข้าหู ก็ก้องจนหุบเขาสะเทือน

ทุกคนหันไปมอง แลเห็นเสือโคร่งลายพาดกลอนตัวหนึ่งโผนทะยาน

ออกมาจากสุตปลายตีนเขา สัตว์น้อยใหญ่ในบริเวณนี้กำลังหนีตายจ้าละหวั่น เสือโคร่งก็คงถูกพระเพลิงไล่ต้อนให้แตกตื่นและหนีลงจากเขาเช่นกัน พอมาปะกับกลุ่มคนตรงหน้า ดวงตาแดงฉานของมันก็ส่องประกายวาววับ ขณะกระโจนมาทางนี้

พวกหนูกานตื่นตระหนก เสือโคร่งตัวนั้นวิ่งหือเรวรี เพียงพริบตา ก็มาอยู่ตรงหน้า คนที่อยู่ใกล้ที่สุดเงื้อมดาบขึ้นฟัน แต่ถูกมันยกเท้าตะบปพร้อมกะชกด้วยกรงเล็บแหลมคม ภายใต้อเสียงร้องโหยหวน ท้องของคนผู้นั้นเป็นแผลเหวอะหวะ ไส้ไหลออกมากองข้างนอก

"เอาหนุมายิงมันเร็ว!"

หนูกานตะโกนบอกพวกพ้องดังลั่น ส่วนตนเองวิ่งเข้าไปใส่พยัคฆ์ร้าย พยายามหยุดมันอย่างสุดความสามารถพลางหลบอิงเท้ามันไปด้วย รุกับอยู่แค่นี้ก็ที่ถูกเดรัจฉานขย้ำเข้าที่แขนแล้วฉีกเนื้อออกมารั้วหนึ่งสดๆ หนูกานจึงต้องถลึงตัวหลบ เสือโคร่งคำรามลั่น ก่อนวิ่งเข้าไปใส่เจียงหนานหยวน กับชื่อชูต่อ

เหตุกะทันหันนี้อยู่เหนือความคาดหมายของแม่ทัพหญิง นางจำใจต้องปล่อยมือจากตัวประกัน จากนั้นก็หลบไปอีกทาง

ตอนนี้หนูกานได้ลูกจากพื้นแล้ววิ่งเข้ามาบังหน้าชื่อชูไว้ด้วยกันกับพรรคพวกที่กลับมาพร้อมคันศรกับลูกธนู จากนั้นก็จัดกระบวนพลอย่างว่องไว ยิ่งธนูเข้าไปใส่เสือร้ายไม่หยุด ลูกธนูแหลมคมที่ใส่พลังเต็มแน่นพุ่งไปทางร่างโอรสของมันแล้วเข้าเป้าอยู่หลายดอก เดรัจฉานเลยต้องยอมล่าถอยกลับไป

"ข้าไม่เป็นไร! ตามไปจับนางกลับมาให้ได้!"

จนปานนี้ชื่อชูกียังคงจะจับตัวเจียงหนานหยวน เขาติดตัวขึ้นจากพื้น

พลางคำรามลั่น

ไม่ว่าจะทางซ้ายหรือทางขวาก็มีแต่คนของเชื้อชู่ที่ถือธนูอยู่ในมือ ขณะที่นางมีเพียงกำปั้น ซ้ายยังไม่มีตัวประกันไว้ต่อรอง ไม่อาจพุ่งเข้าปะทะด้วยตรงๆ ได้อีก

เจียงหนานหยวนรว่ำเท้าวิ่งไปจนถึงหน้าผา จากนั้นก็หยุดยืน แล้วหันไปมอง

ชื่อชู่ผู้นำผู้ได้บังคับบัญชาที่เหลือไล่ตามมาติดๆ ล้อมนางไว้ตรงกลางอีกครั้ง

องค์ชายหกหอบหายใจ ยกมือขึ้นปาดคอกที่ยังเจ็บระบมลงๆ มองเลือดที่เปื้อนติดมือ จากนั้นก็ค่อยๆ เหลือบตาขึ้นจ้องไปยังหญิงสาวตรงริมผา

เปลวเพลิงลุกโชนวูบวาบทาบสะท้อนลงบนใบหน้านาง

"เจียงหนานหยวน! วันนี้แม้แต่สวรรค์เบื้องบนยังช่วยข้า เจ้าไม่มีทางให้หนีอีกแล้ว!" รอยยิ้มอำมหิตแฝงความริ้นรมย์ผุดขึ้นบนใบหน้าคนพูด

แม้ทัพหญิงหันไปมองโตรกผาสูงชันเบื้องล่างที่หนึ่ง แล้วทั้งตัวลงไปอย่างไม่มีลังเล

"จับนางไว้!"

ชื่อชู่แผดเสียงคำรามพร้อมถลาเข้าไปเอื้อมมือคว้า แต่คว้าได้เพียงอากาศ

เขาหยุดเท้าตรงริมผาแล้วมองลงไป เห็นร่างนั้นม้วนตัวร่วงดิ่งลงไปตามหน้าผาสูงชันเหมือนว่าสายป่านขาด พริบตาเดียวก็ถูกยอดผาที่ยื่นออกมาบดบังจนมองไม่เห็น

คำสบถพรู้งพรู้ออกจากปาก องค์ชายหกแห่งเป่ย์ตี้ชักดาบมาฟัน

ผาหินซ้ำๆ หลายครั้งด้วยความเดือดดาล คมดาบสะบัดพลิก สะเก็ดไฟ กระเด็นประปราย

ผมเฝ้าของเขาขยายอยู่ สองตาแดงฉาน หลังเดินกลับไปกลับมา ตรึงริมผาอยู่หลายรอบก็สั่ง "ลงไปหาเดี๋ยวนี้! หานางให้เจอให้ได้! อยู่ต้องเห็นคน ตายต้องเห็นศพ!"

ถูกละว่าหน้าผานี้ไม่ใช่ผาตัดหน้าเรียบ แต่ด้วยความชันระดับนี้ หากไม่มีเชือกเป็นหลักยึดไม่มีทางไต่ลงไปได้อย่างแน่นอน นอกจากจะม้วนตัวลงไปอย่างที่แม่ทัพหญิงทำเมื่อครู่ ทว่าต่อให้ม้วนตัวลงไปตามผาได้อย่างราบรื่น ใครเล่าจะรู้ว่าพื้นที่ใต้หุบเหวเป็นอย่างไร นับว่ามีความเสี่ยงสูง เป็นไปได้ยากที่จะไม่ได้รับอันตราย

หนูกานมองนัยน์ตาแดงฉานของเจ้านายแล้วให้ร้อนใจดังไฟลน ทิ้งตัวลงคุกเข่าดังตึกโดยไม่สนใจว่าตนเองบาดเจ็บอยู่ "หนานอ๋อง โปรดไต่ตรองด้วยเถิด! อย่าได้ไล่ตามนางต่อเลย! หากยังไม่ไปอีก พวกเราจะหนีไม่รอดนะพะยะค่ะ!" พุดจบกก็โขกศีรษะโดยแรง พวกผู้ใต้บังคับบัญชา ที่อยู่ข้างหลังพากันคุกเข่าจ้องตาม

ชื่อซูยิ่นสุดหายใจพี๊ดพาดอยู่ตรงนั้นลึกๆ แล้วมองลงไปในหุบเขา เบื้องล่างอีกครั้ง เปลือกตากระตุกสองสามที สุดท้ายก็กัดฟันกรอด "ไป!"

หนูกานพรัมหายใจอย่างโล่งอก รีบลุกขึ้นมาเรียกรวมพล จากนั้นก็ ปลิดชีพผู้ใต้บังคับบัญชาที่โดนเสียดะปะจนเห็นชัดเจนว่าไปต่อไม่ไหวให้ตาย ในดาบเดียว จะได้ไม่ทิ้งร่องรอยไว้ระหว่างทาง หลังจัดการทุกอย่างเสร็จ ก็ได้เวลาเคลื่อนพล ทว่าทันใดนั้นเสียงสุนัขเห่ากระโชกก็พลันดังมา พอ ลองเงยหูฟังก็พบว่าเหมือนมีคนกลุ่มใหญ่มุ่งหน้าเข้ามาใกล้ เพียงแต่ เมื่อครู่ถูกเสียงลมและเสียงไฟกลบจนไม่ทันได้ยิน

อยู่ๆ พรรคพวกที่ขี่ม้าอยู่หน้าสุดก็เหมือนถูกอะไรตึ้งไว้กับที่
นั่งตัวแข็งทื่อไม่กระดิกกระเดี้ยอยู่บนหลังม้า ไม่ก็อึดใจถัดมาก็หงายหลัง
ร่วงตกลงมาล้มตึงลงบนพื้น

ธนูดอกหนึ่งที่ถูกยิงมาจากทิศทางตรงข้ามปักลึกอยู่กลางอก
หนูกานเงยหน้ามองตรงไป

สุนัขรูปร่างแข็งแรงประเปรียวหลายสิบตัวเห่าเสียงขรมตรงเชิงเขา
ด้านหน้า แล้วถูกม้าที่ตามมาต้อนให้หลบไปข้างๆ เปิดทางให้คนกลุ่มใหญ่
ที่ควบม้ามาด้วยความเร็วสูง เพียงพริบตาเดียวก็เข้ามาใกล้ แสงไฟพาทาบ
ดวงหน้าของบุรุษที่อยู่ตรงกลาง ส่องให้เห็นดวงตาฉายแววเครียวขริม
เยียบเย็นคู่นั้น หนูกานจำได้ในทันที แม้จะแค่เคยแอบมองเจ้าตัวจากไกลๆ ใน
กลุ่มคน แต่ถึงอย่างไรก็ไม่มีทางจำใบหน้าดวงนี้ผิดอย่างแน่นอน

นั่นคือต้องผู้สำเร็จราชการคนปัจจุบันของต้าเว่ย ฉื่ออู่ซู่เซินฮุย!
เขาหน้าถอดสี รีบหันไปแผดเสียง "คุ้มกันหนานอ๋อง หนีเร็ว!"

长宁将军 2
Chang Ning Jiang Jun 2

แม่ทัพฉางหนิง ขุนศึกหญิงพิทักษ์นครา 2
เผิงไห่เล่เค่อ เขียน
พวงหยก แปล

จำนวน 400 หน้า
ราคา 469 บาท

Published originally under the title of 《长宁将军》(Chang Ning Jiang Jun) Vol.02
Author © 蓬萊客 (Peng Lai Ke) Thai edition rights under license granted by
北京晋江原创网络科技有限公司 (Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3258-9

ภาพประกอบ 画措

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ซูเซ็นดูยรับปากว่าจะปล่อยให้เจียงหนานหยวนกลับมายาแดน
หลังจากไปพบเสด็จแม่ของเขาก่อน
นางที่อยู่ในฐานะชายาเอกไม่เคยสร้างความลำบากใจให้ผู้เป็นสามี
พยายามไม่ทุ่มเทใจให้เขา รอวันแยกจากแต่เนิ่นๆ
กว่าคนเราเมื่ออยู่ใกล้กับชายในดวงใจแล้วจะนิ่งเฉยไม่รู้สึกรู้สาได้หรือ
ผู้เป็นสามีไม่ได้รู้แม้แต่น้อยว่านางเก็บเขาไว้ในใจมาตั้งแต่อายุสิบสาม
เขาเป็นดังแสงสว่างในใจนาง
ในครานั้นเขายังเรียกนางว่า ‘เจ้าหนู’ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่านางคือสตรี
แต่เขาเองก็ไม่ได้คิดหุ่บในวันวานผู้เป็นแล้ว
ยามมาปรึกษาเรื่องที่อยู่ต่างเมืองขอให้เขารับเขารอง
นางไม่ได้ห้ามปรามอะไร ทั้งยังดูเข้ากันได้ดีกับสตรีผู้เป็นก้นนางเป็นเหมือนต้นแบบ
แทบอยากจะเป็นมานานร่วมเตียงกับนางมากกว่าจะไปอเวทกับท่านอ๋อง
เขาก็เห็นนางปรองดองกับสตรีผู้เป็นแล้วกลับไม่ลบอารมณ์
ทำให้สตรีผู้เป็นหมีตลิด กลัวจนตัวสั่น
โดยเขาได้แสดงท่าทีกับเจียงหนานหยวนชัดเจนว่าเขาจะไม่รับเขารอง!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
Ins. 02 840 4888
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านอุ่นหัวใจ

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3258-9

9 786160 632589

ราคา 469 บาท